

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **EG Advisors.cz s.r.o.**, IČ 27086232
sídlem Vrázova 2243/7, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, Prostějov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j.: 33269/21/5100-41453-712735

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho odvolání a potvrzeny tři zajišťovací příkazy vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně obecně „*správce daně*“, přičemž tento termín je obecně užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) dne 28. 6. 2021 pod čj. 5863788/21/2005-80542-110120, 5864910/21/2005-80542-110120 a 5865204/21/2005-80542-110120; zajišťovací příkazy byly vydány podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), a to na zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací

období duben 2020 až červen 2020, a to složením jistoty zde vyčíslené na depozitní účet správce daně.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl tyto žalobní body. Namítá nejprve velice obecně, že postup správce daně nebyl nutný, neboť žalobce byl dosud bezproblémovým daňovým subjektem, který aktivně provozuje ekonomickou činnost. Uznává, že došlo k pochybení při přípravě kontrolních hlášení za období dubna až června 2020, to však nebylo úmyslné, na jeho nápravě začal pracovat. Zajišťovací příkazy pak byly vydány v době dovolených. Namítá, že nebyla splněna podmínka pro vydání příkazů, jíž je hrozba budoucí nedobytnosti či ztížené vymahatelnosti daně. Poukazuje na ust. § 167 daňového řádu, kdy je správce daně povinen prokázat, že v budoucnu stanovená daň bude v okamžik své splatnosti nedobytná nebo její vymahatelnost bude ztížena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. ledna 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104); poukazuje dále na judikaturu, která podmínky stanoví (hrozba insolvence, daňový subjekt se zbavuje majetku, činí účelové kroky, nedobrá ekonomická situace, obavy o schopnosti daňového subjektu daň uhradit – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31). Dále namítá, že nebyl naplněn ani účel ust. § 167 daňového řádu, kterým je zajistit aktiva daňového subjektu v situaci, kdy existují objektivní skutečnosti vyvolávající důvodné obavy, že by tato aktiva mohla zmizet, tento poměrně velmi obecný žalobní bod dále opírá o právní názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2016, čj. 2 Afs 239/2015-66, a ze dne 26. května 2021, čj. 9 Af 16/2018-77).

[3] Na tuto velmi obecnou úvodní část žaloby, která sumarizuje právní úpravu a judikaturu, navazuje konkrétnější vyjádření nesouhlasu se závěry správce daně. Namítá, že správce daně při hodnocení jeho majetkových poměrů neprováděl detailnější šetření, ale vycházel z veřejných registrů, daňových přiznání a informací z bankovních účtů. Konkrétně napadá závěr, který správce daně učinil z Rozvahy pro podnikatele pro mikro účetní jednotky, která byla přílohou daňového přiznání, kdy v tomto hodnocení převažuje užívání obecných formulací a hodnocení, okrajově zmiňuje, že žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob pro rok 2020 vykázal po období ztrát pozitivní hospodářský výsledek přes xxxx Kč, což správce daně nebere jako důkaz o dobré finanční situaci žalobce, a to z toho důvodu, že žalobce proti tomuto výsledku uplatnil ztrátu z předchozích let. S tím nesouhlasí, neboť podle jeho názoru o finanční kondici daňových subjektů svědčí jejich hospodářské výsledky a vývoj těchto výsledků, nikoliv to, zda uplatní své zákonné právo snížit daňovou povinnost o ztrátu z předchozích let. Domnívá se, že hospodářský výsledek za rok 2020 měl být hodnocen tak, že výběr daně nebude v budoucnu ohrožen.

[4] Opakuje, že správce daně neučinil vše potřebné pro obstarání si aktuálních informací o jeho majetkové situaci, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2018, čj. 5 Afs 321/2017-2. Znovu uvádí, že správce daně (z kontextu je zřejmě míněn finanční úřad) neprovedl dostatečné posouzení jeho finanční situace, k čemuž neměl dostatek podkladů a informací. Na tom podle jeho názoru nemůže změnit nic skutečnost, že nevlastní žádné automobily či nemovitě věci, neboť vlastnictví hmotného majetku o finanční kondici podnikatelského subjektu nic nevyovídá, a hmotný majetek žalobce nepotřebuje. Tento argument by podle něho měl smysl, pokud by docházelo k odprodeji

tohoto majetku. Uvádí, že se zabývá poradenskou činností a nemovitý majetek nikdy nevlastnil a ke své činnosti jej nepotřeboval. Za nepřezkoumatelný považuje závěr správce daně o tom, že z bankovního účtu byly odesílány platby třetím osobám, pokud je závěr o tom, že se tak děje bez právního důvodu, měl by jej správce daně zjistit. V kontrolním hlášení se objevují pouze ty platby, které souvisí s přijatými a uskutečněnými zdanitelnými plněními, není tak pravdou, že by se každá větší platba v něm musela objevit. Správce daně neví, co bylo důvodem těchto plateb, znovu opakuje, že na toto zjištění správce daně rezignoval. V žalobě uvádí, že tyto platby měly legitimní důvod. Žalobce se v minulých letech nacházel ve ztrátě, proto došlo k zapůjčení finančních prostředků od třetích osob, které začal žalobce po růstu jeho podnikání splácet. K námitce správce daně, že tyto platby nijak nevysvětlil, v žalobě uvádí, že neměl povinnost tak učinit, takže to nelze klást žalobci k tíži. Jeho žádné důkazní břemeno netížilo, na důvod plateb nebyl dotázán. Uvádí, že nešlo o prokázání správnosti jeho daňových tvrzení, ale o posouzení podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, což musí prokázat správce daně.

[5] Dále namítá, že není uveden jediný důvod pro závěr správce daně o míře rizika převedení majetku žalobce. Důvodem pro jeho označení jako vysoce rizikového daňového subjektu nemůže být to, že jeho aktiva jsou vysoce likvidní, neboť závěr o tom, že je možné finanční prostředky na jiný subjekt je možné učinit pro každý daňový subjekt. Pro tento závěr není možné vyjít ani ze skutečnosti, že žalobce udělal chybu, v jejímž důsledku bude doměřena daňová povinnost, opakuje svou argumentaci, že pouze tato podmínka pro naplnění zákonných znaků vydání zajišťovacích příkazů neobstojí. Dále uvádí, že o celou dobu své ekonomické činnosti plnil své daňové povinnosti a v okamžiku, kdy se o svém pochybení dozvěděl, začal činit kroky směřující k nápravě. O nedoplatku na srážkové dani nevěděl, tento nedoplatek je drobný a historický. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2017, čj. 10 Afs 33/2017-44, ze dne 12. září 2018, čj. 5 Afs 321/2017-29, a Městského soudu v Praze ze dne 26. května 2021, čj. 9 Af 16/2018-77.

[6] Dále žalobce nesouhlasí se závěrem správce daně, že je předlužen, neboť za tuto situaci nelze považovat to, že správci daně není známa výše majetku, hodnota, kvalita a likvidita oběžného aktiva, ani hodnota zadluženosti; na tom nic nemění to, že správce daně uvádí, že předluženost neposuzuje podle insolvenčního zákona. Považuje toto tvrzení za nepodložené a nemající žádnou vypovídací hodnotu, poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2017, sp. zn. 29 NSČR 32/2015.

[7] Uvádí, že jeho ekonomická činnost (podaná daňová přiznání a kontrolní hlášení) nesvědčí o jejím utlumování, ale o jejím růstu, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2016, čj. 2 Afs 239/2015-66, ze dne 12. září 2018, čj. 5 Afs 321/2017-29, a ze dne 9. února 2017, čj. 1 Afs 275/2016-22.

[8] Za marginální považuje zjištění, že má sídlo v tzv. office house, když správce kroky neučinil žádná zjištění, z jakého důvodu tak je, kancelářské prostory má na konkrétní adrese v Praze. Nesouhlasí pak s tím, že důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů je to, že nemá zaměstnance, neboť svou ekonomickou činnost vykonává jinak (subdodávky třetích stran). Ohledně působení jedné fyzické osoby u žalobce uvádí, že ten

působí na pozici konzultanta, který má na starosti péči o zákazníky. Existenci vztahu této osoby k žalobci správce daně nijak nezjišťoval.

[9] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazoval na důvody uvedené v odůvodnění správních rozhodnutí. Rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, stejně jako byly zajišťovací příkazy. Obava o budoucí dobytost daně pramenila z opakovaných převodů peněžních prostředků z bankovního účtu žalobce na účet třetí osoby, která je následně převádí na jiné vlastní účty nebo na účty třetích osob, zpravidla bezprostředně poté, co jsou peníze na účet připsány, což je jediný relevantní majetek žalobce, k převodům dochází bez zřejmého právního důvodu. Podle názoru žalovaného jde o ekvivalent vyvážení majetku mimo dosah správce daně, dispoziční oprávnění ke všem třem bankovním účtům žalobce má též fyzická osoba, na jejíž účty jsou prostředky převáděny, ač k žalobci není nijak zainteresován. Dále obavu prohloubil nedostatek majetku, předlužení žalobce, negativní výhled do budoucna ohledně možného vygenerování budoucího zisku, v minulosti ztráta žalobce.

[10] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je po obecném konstatování právní úpravy a obecné judikatury mj. uvedeno (ve vztahu k vymezenému sporu v tomto soudním řízení), že z výpisu bankovního účtu není možné zjistit, komu žalobce platí za přijatá zdanitelná plnění, neboť většina plateb je v týž nebo následující dny preposílána na soukromý účet třetí osoby, žalobce má virtuální sídlo, na adresách provozoven nebylo prokázáno, že by zde vykonával ekonomickou činnost, neprochází evidencí Pražské správy sociálního zabezpečení jako zaměstnavatel, nezveřejňuje účetní závěrku od roku 2014. Z rozvahy žalobce ke dni 31. 12. 2019 činila jeho zadluženost xxxx %, za období roku 2015 – 2019 je kumulovaná ztráta ve výši xxxx Kč. Za zdaňovací období roku 2020 byl generován zisk ve výši přes xxxx Kč, který byl použit k úhradě ztráty, daň z příjmů žalobce nevykázal, stálá aktiva vykázal ve výši xxx Kč, oběžná aktiva ve výši xxxx Kč, pasiva cizí zdroje ve výši xxxx Kč a vlastní kapitál ve výši xxxx Kč, je tak i nadále předlužen. Z podílu uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění ve výši xxxx lze usoudit, že generovaný příjem nemůže pokrýt výši v budoucnu stanovené daně. Ohledně účtu bylo zjištěno, že žalobce převedl za období od 1. 4. 2020 do 30. 6. 2020 až xxxx % všech debetovaných finančních prostředků na bankovní účet třetí fyzické osoby.

[11] Žalovaný v odůvodnění odkazuje na stranu 8 zajišťovacích příkazů, kde finanční úřad analyzuje přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2019 a údaje v Rozvaze pro podnikatele, kdy z nich nelze zjistit podrobnou majetkovou strukturu, žalobce pak nekonkretizuje, jaké konkrétní položky jsou zahrnuty pod jednotlivými údaji v rozvaze, dále vysvětluje formulaci na straně 9 odůvodnění zajišťovacích příkazů, kdy finanční úřad nejprve posuzoval údaje z podaných daňových přiznání, to nemohl zjistit pro rok, kdy byly příkazy vydány, neboť není k dispozici daňové přiznání, zjištění však byla provedena jinak (žalobce nevládní nemovitosti ani motorová vozidla, oběžný majetek má proměnlivou hodnotu). Je zmíněno, že žalobce má kumulovanou ztrátu od roku 2015 ve výši xxxx Kč, v roce 2020 vykázal zisk xxxx Kč, ten byl použit na úhradu ztráty z minulých let, z hospodaření proto zdroje nevytváří. Žalobce nemá zaměstnance, v čemž je rozdíl oproti namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, nevládní nemovitosti ani motorová vozidla, finanční prostředky pak převádí z účtu mimo dosah správce daně. Dále je uvedeno, že žalobce nemá ve svých kontrolních hlášeníh za předmětné měsíce

uvedena žádná přijatá zdanitelná plnění od třetích osob, proto při absenci jiných zjištění je správný závěr finančního úřadu, že se jedná o platby bez zřejmého právního důvodu. Třetí fyzická osoba je předsedou představenstva právnické osoby, na jejíž účet jsou převáděny prostředky, a má dispoziční oprávnění ke všem bankovním účtům žalobce, ač není vůči němu zainteresován.

[12] Dále je v odůvodnění uvedeno, že za období od 1. 4. 2020 do 30. 6. 2020 na jednom z účtů až xxxx % všech debetovaných finančních prostředků je odesíláno na bankovní účet třetí fyzické osoby, který je následně převádí na jiné vlastní účty nebo účty třetích osob a na účet třetí právnické osoby, jejímž členem představenstva a jediným akcionářem je tatáž fyzická osoba. Na účtu dochází k miliónovým obrátům, ač zůstatek se pohybuje v řádu tisíců, prostředky jsou převáděny bezprostředně po připsání na účet; jako rizikové bylo hodnoceno i to, že dispoziční právo k účtu má třetí fyzická osoba, na jejíž účet jsou prostředky převáděny. V odvolání namítané právní názory z rozsudků Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze nejsou pro věc přílehlavé, neboť skutkové posouzení je jiné. Předlužení nemusí být posuzováno pouze podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*insolvenční zákon*“), z Vybraných údajů z Rozvahy pro podnikatele ke dni 31. 12. 2019 finanční úřad stanovil celkovou zadluženost na 560 %, žalovaný doplnil, že ke dni 31. 12. 2020 je zadluženost žalobce 100,35 %, přičemž mantinely zdravého zadlužení se pohybují v hodnotách mezi 30 % a 60 %. Skutečnost, že žalobce má virtuální sídlo, je hodnocena spíše jako marginální, stejně jako neuvedení žádné provozovny. Finanční úřad provedl místní šetření na adrese, kterou žalobce uváděl jako adresu, kde má pronajaty kancelářské prostory, jedná se o starší bytový dům, žalobce u jeho vchodu není uveden. Ohledně zaměstnanců či subdodavatelů žalobce nijak nedoložil, jakým způsobem ekonomickou činnost skutečně realizuje, a neposkytl informace, které by pochybnosti finančního úřadu oslabovaly. Vzhledem ke shora uvedeným zjištěním to dokresluje charakter obchodního modelu žalobce.

[13] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*s.ř.s.*“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[14] Podle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu: „*Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*“

[15] V první části žaloby žalobce uvádí obecně judikaturu a právní úpravu. Tato část však není žádným vymezením sporu, neboť je velice obecná a bez konkrétního tvrzení vůči postupu správce daně, proto ji soud v takto obecné rovině nebude hodnotit.

[16] To je možné uvést i o velice obecných tvrzeních o nepodloženosti či nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí i zajišťovacích příkazů. Jak plyne z předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, žalovaný uváděl konkrétní skutečnosti,

z nichž odůvodňuje obavu o budoucí vymahatelnost daně (když se v podstatné části ztotožnil se závěry finančního úřadu). Soud tak v obecné rovině, jak byla vedena tato žalobní argumentace, odkazuje na toto odůvodnění, které obecně stanovisku žalobce o nedostatečné odůvodněnosti zajišťovacích příkazů nesvědčí. Hlavním a podstatným důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů byla nestandardní aktivita na účtu žalobce personálně spojená se třetí fyzickou osobou, dlouhodobý hospodářský výsledek žalobce, předložení a struktura jeho majetku. Okolnosti další pak byly doplňující, které tento závěr dokreslují, samy o sobě by však k naplnění důvodů pro vydání zajišťovacích příkazů nevedly. Proto pokud žalobce v žalobě tyto jednotlivosti vytrhuje, musí logicky dojít k odlišným závěrům. Situaci je však nutné posuzovat jako celek s důrazem na hlavní důvody pro vydání zajišťovacích příkazů, přičemž soud souhlasí se správcem daně, že takové jednání v době vydání zajišťovacích příkazů naplňuje definici pojmu zbavování se majetku a jeho převod mimo dosah správce daně, čímž odůvodňuje obavu správce daně o budoucí vymožení či vybrání daně.

[17] Pokud žalobce uvádí, že možné budoucí stanovení daně bylo způsobeno chybou účetní, pak takový důvod nemůže být při rozhodování o zajištění daně brán na zřetel. Pokud tedy správce daně k němu nepřihlédl, postupoval v souladu se zákonem a hodnotil pouze shora uvedené důvody podle daňového řádu.

[18] Skutečnost, že podle ust. § 167 daňového řádu je správce daně povinen prokázat zde uvedené zákonné podmínky, je mezi účastníky nesporná, proto ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. ledna 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, nemá v takto obecné rovině žádnou argumentační hodnotu. Totéž lze uvést v obecných odkazech na další judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, ze dne 31. října 2016, čj. 2 Afs 239/2015-66, a ze dne 26. května 2021, čj. 9 Af 16/2018-77). Žalobce v této části žaloby obecně uvádí, že žádná z podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu nebyla splněna, což však nekoresponduje s konkrétním odůvodněním správních aktů. V takto obecné rovině pak soud opětovně obecně odkazuje na konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obecným námitkám žalobce v žalobě nesvědčí.

[19] V další části namítá nedostatečnost zjištění správce daně ve vztahu k jeho majetkové situaci, když napadá konkrétně data, která čerpal správce daně z Rozvahy pro podnikatele. Soudu není dost dobře jasné, co tímto žalobním bodem žalobce napadá – pokud správce daně z tohoto podkladu vycházel, což je patrné z odůvodnění rozhodnutí, pak pokud uvedl v odůvodnění obecnější formulace, jedná se o vytržení části odůvodnění z jeho celého kontextu a tím posunutí závěru. Soud nikde v této části odůvodnění neshledává, že by se mělo jednat o nepodložené domněnky – interpretována jsou ta data, která plynou z tohoto podkladu. Konkrétnější výtku žalobce v žalobě neuvádí.

[20] Ohledně hodnocení hospodářského výsledku žalobce správce daně jeho zisk v roce 2020 hodnotil s ohledem na dlouhodobou ztrátu z minulých období a skutečnost, že tento zisk byl použit pro úhradu této ztráty. Soud v takovém hodnocení žádnou nelogičnost nevidí. Nikde není žalobci vytýkáno, že použil zákonný postup a tento zisk uplatnil proti předchozí ztrátě v daňovém přiznání, ale je hodnocena v době vydání zajišťovacích příkazů jeho majetková situace z pohledu jeho ekonomické činnosti. V tom

směru je pak logické, že pokud zisk byl použit pro úhradu ztráty, tak v době vydání zajišťovacích příkazů je z hlediska majetkové situace tento zisk nepoužitelný. Další část žalobního bodu, která uvádí, že správce daně si neopatřil další aktuální informace o jeho majetkové situaci a je založena na domněnkách, pak je velmi obecná a odporuje konkrétnímu odůvodnění napadeného rozhodnutí, které majetek žalobce podrobně a konkrétně hodnotí a rozebírají a na něž při obecnosti tohoto žalobního bodu soud odkazuje. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2018, sp. zn. 5 Afs 321/2017, tak soud z tohoto důvodu hodnotí jako nepřijatelný, neboť skutková situace řešená v tomto rozsudku je se zjištěním na straně žalobce neporovnatelná (ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem šlo o společnost s velkým počtem zaměstnanců, dlouhodobě podnikající se stabilní strukturou a významným majetkem). Nic takového v tomto případě soud nezjistil, neboť skutkový stav týkající se majetku žalobce je s namítaným případem nesrovnatelný, přičemž správce daně vycházel z těch skutečností, které měl k dispozici a které dostatečně majetkovou situaci žalobce osvědčují. Ani v žalobě proti tomuto zjištění ohledně velikosti a struktury svého majetku žalobce nic konkrétního nenamítá, a to nečinil ani po celou dobu daňového řízení. Pokud správce daně má určitá zjištění, která se opírají o konkrétní podklady, což se v daném případě stalo a soud odkazuje na jejich konkrétní vymezení na odůvodnění správních rozhodnutí (žalobce konkrétně v této části žaloby tyto podklady nijak nezpochybňuje), a ta dávají určitý obraz majetkové situace žalobce, který z nich plyne, není povinností správce daně z takových skutečností vyvozovat závěry jiné, či si opatřovat nějaké další (žalobcem ani nekonkretizované) podklady. Podle názoru soudu podstatou této žalobní námítky není nedostatečné zjištění správce daně, ale odlišné hodnocení majetkové struktury žalobcem a správcem daně. Pokud žalobce chce vyvrátit tato zjištění, musí tak učinit svou konkrétní obranou proti nim. Nic takového ani v daňovém řízení, ani v žalobě, nečiní. Postup správce daně tak byl v tomto případě v souladu se zákonem, pokud pro svá zjištění ohledně majetkové situace vzal z své skutečnosti plynoucí z údajů uváděných žalobcem správcem daně a veřejných informací o žalobci a jeho působení.

[21] Žalobce dále konkrétněji napadá závěr správce daně o struktuře jeho majetku ohledně vlastnictví nemovitostí a motorových vozidel a uvádí, že vlastnictví hmotného majetku nevypovídá o finanční kondici podnikatelského subjektu, když ten hmotný majetek nepotřebuje. V daném případě je tato část zjištění pouze podpůrná pro závěr o struktuře majetku žalobce, kdy hlavním rozhodovacím důvodem byla schopnost žalobce dosahovat zisku a pohyby na jeho účtu a bezprostřední přesuny finančních prostředků z tohoto účtu na účty třetích osob, které nemají (žalobce to nikde netvrdil v daňovém řízení) žádný vztah k žalobci. Jedná se tak pouze o dokreslující zjištění, které však samo o sobě důvod pro vydání zajišťovacích příkazů nekonstituuje.

[22] Pokud žalobce uvádí, že správce daně blíže nezkoumal právní důvod přesunu finančních prostředků z účtu žalobce, pak podle názoru soudu to pro zjištění důvodů pro vydání zajišťovacích příkazů není povinností správce daně, pokud je daňový subjekt ve svých tvrzeních a důkazech nečinný, jako tomu bylo v tomto případě. Pro naplnění příslušné obavy postačí zjištění, že z účtu finanční prostředky odcházejí, aniž by bylo jasné, z jakého právního důvodu. To má vliv na strukturu majetku žalobce a to odůvodňuje obavu správce daně, že daň v budoucnu nemusí být uhrazena. V daném případě tento právní důvod zřejmý nebyl, a to ani s porovnáním údajů v kontrolním hlášení, ani jinak.

Toto zjištění tak postačilo k obavě správce daně o budoucí ztížené vybrání daně, a správce daně není povinen prokazovat, co vlastně tím právním důvodem bylo, neboť k tomu sám nemá žádné prostředky. Správce daně není povinen vysvětlit právní důvod těchto plateb, jak tvrdí žalobce v žalobě, ale naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů. Žalobce v žalobě tyto dva pojmy směšuje, čímž musí dojít k rozdílnému hodnocení tohoto zjištění.

[23] Až v žalobě žalobce uvádí, že právním důvodem těchto plateb byla splátka půjček těmto osobám. Z tohoto důvodu nemohl na toto tvrzení reagovat žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nicméně i tato skutečnost musí být hodnocena stejně, jako to, co bylo uvedeno v předchozím odstavci – správce daně vycházel při vydání příkazů z toho, co v danou chvíli bylo patrné, zde z pohybů na účtu. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že právním důvodem těchto plateb je splácení půjček, ani tato skutečnost (byť nijak prokázaná, a to ani v řízení před soudem, kdy zůstává pouze v rovině velmi obecného tvrzení) nijak nevyvrací závěr správce daně o finanční nestabilitě žalobce a likvidní struktuře jeho majetku. Vzhledem k rychlosti, jakou byly finanční prostředky převáděny na účty třetích osob (z nichž jedna z nich k účtu žalobce měla dispoziční právo a druhá je personálně s touto osobou propojená) byl namísto závěr o nestandardním ekonomickém chování subjektu a zdůvodněna tak obava správce daně o možné budoucí vybrání daně.

[24] Žalobce dále uvádí, že důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu nemůže být závěr o tom, že jeho majetek je likvidní, neboť to by platilo pro všechny subjekty. Nic takového ale samo o sobě důvodem pro vydání příkazů nebylo, tím bylo celkové chování subjektu a konkrétní okolnosti plateb z jeho účtu, nikoliv charakter těchto prostředků. V tomto směru žalobce v žalobě zevšeobecňuje jeden z dílčích argumentů pro vydání příkazů. Každý daňový subjekt pochopitelně má likvidní prostředky, v daném případě je ale podstatné, že podstatná část majetku žalobce je pouze v těchto prostředcích, které navíc byly rychle z jeho účtu převáděny na účty třetích osob, když právní důvod k takovému převodu prostředků nebyl zřejmý.

[25] V další části žaloby žalobce stále opakuje tytéž argumenty, přičemž znovu uvádí, že učinil chybu v daňových tvrzeních. To však nebylo důvodem pro vydání příkazů, když navíc sám žalobce si v tomto směru protiřečí, když na jedné straně v žalobě uvádí, že nerozporuje okolnost, že daň mu bude v budoucnu stanovena, na druhou stranu se dovolává toho, že důvodem pro toto budoucí stanovení byla jeho chyba. Okolnosti, že řádně plnil své daňové povinnosti a začal činit kroky k nápravě závadného stavu, tak nemůže být hodnocena při zjišťování naplnění podmínek vydání zajišťovacích příkazů.

[26] Ze všech těchto důvodů nelze tak aplikovat právní závěry plynoucí z žalobcem odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2017, čj. 10 Afs 33/2017-44, ze dne 12. září 2018, čj. 5 Afs 321/2017-29, a Městského soudu v Praze ze dne 26. května 2021, čj. 9 Af 16/2018-77, neboť z nich žalobce dovozuje závěry, které nelze v dané věci aplikovat (samotná spolupráce daňového subjektu se správcem daně nevylučuje možnost vydání příkazů, daňová minulost v případě žalobce nebyla přímo hodnocena). V tomto případě naopak byly výrazné skutečnosti, které obavu správce daně o budoucí vybrání daně podporovaly, a které soud konkrétně hodnotil shora.

[27] Ohledně námitky hodnocení předlužení žalobce soud uvádí, že to nemusí odpovídat definici předlužení podle insolvenčního zákona a podmínkám v tomto zákoně uvedeným. Z odůvodnění rozhodnutí je naprosto zjevné, že tento pojem použil správce daně ve vztahu k mimořádně vysoké míře zadlužení žalobce (560 % k 31. 12. 2019, 100,35 % k 31. 12. 2020), která neodpovídá běžné míře zadlužení ekonomického subjektu, který má dosahovat stabilního zisku. Proto využití judikatury, která interpretuje pojem „předlužení“ ve vztahu k právním vztahům podle insolvenčního zákona, není namístě, neboť nic takového v tomto řízení posuzováno nebylo.

[28] Žalobce dále uvádí, že správce daně měl zohlednit, že daňová přiznání a kontrolní hlášení nesvědčí o utlumování ekonomického činnosti, ale o jejím růstu. Podle názoru soudu skutečnost, že v roce 2020 dosáhl žalobce zisku, po předchozích letech, kdy opakovaně vykazoval výraznou ztrátu, okolnosti pohybu finančních prostředků na jeho účtech a struktura majetku je namístě závěr správce daně, že tuto skutečnost nelze ve prospěch žalobce hodnotit, neboť okolnosti ostatní jsou natolik závažné, že obavu správce daně zdůvodňují. Pokud jsou z účtu žalobce finanční prostředky téměř bezprostředně převáděny na účty třetích osob, je zde výrazná kumulovaná ztráta z předchozích let, a žalobce za této situace nedisponuje téměř žádným hmotným majetkem, skutečnost, že dosáhl v jednom roce zisku, je pro možnou obavu z dostatku prostředků pro budoucí vybrání daně marginální.

[29] V posledních žalobních bodech žalobce zpochybňuje hodnocení závěru o svém virtuálním sídle a nedostatku zaměstnanců, když uvádí, že charakter jeho činnosti to nevyžaduje a využívá subdodávek (to tvrdí poprvé až v žalobě). Soud uvádí, že tyto skutečnosti byly v dané věci spíše marginální, samy o sobě by nebyly důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů, a jedná se tak pouze o dokreslující argumentaci. Ohledně pronájmu kancelářských prostor je nutné uvést, že tento závěr není obsahem odůvodnění zajišťovacích příkazů, a objevuje se až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nic to však nemění na závěru, že není patrné, zda na této adrese žalobce vlastní nějaký majetek (což netvrdí ani v žalobě). Ohledně tvrzení týkající se subdodávek soud uvádí, že žalobce tuto skutečnost tvrdí až v žalobě, proto se k ní nemohl vyjádřit žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nicméně, vzhledem ke skutečnosti, že žalobce toto tvrzení namítá pouze obecně, soud jej považuje za účelové, když jej nijak neprokazuje a ani netvrdí, proč tedy tuto skutečnost neuváděl v kontrolních hlášeních, neboť by se jednalo o zdanitelná plnění.

[30] Rovněž až v žalobě žalobce tvrdí, že třetí fyzická osoba je jejím konzultantem. K tomuto tvrzení tak soud uvádí totéž, co k předchozí argumentaci, když není jasné, co by tato skutečnost měla změnit na shora uvedeném závěru zejména o pohybech finančních prostředků na účtech. Pro účely majetkové struktury žalobce je podle soudu nevýznamné, zda tato třetí fyzická osoba je konzultantem či věřitelem žalobce, když tato tvrzení jsou velice obecná, nejsou vůbec nijak konkretizována ke konkrétním platbám, a žalobce je ani nijak neprokazuje. Navíc – soud znovu uvádí, že je žalobce velmi obecně tvrdí až v podané žalobě, proto se z povahy věci nemůže jednat o způsobilý žalobní bod, neboť pokud žalobce tyto skutečnosti netvrdil a neprokazoval v daňovém řízení, nemůže

se nyní domáhat tvrzeného nezákonného postupu správce daně, když tato skutečnost nebyla předmětem daňového (zejména odvolacího) řízení.

[31] V poslední části žaloby žalobce velmi obecně namítá již posuzovanou obecnou judikaturu, kterou však v daném případě nelze aplikovat, neboť okolnosti této souzené věci nejsou s touto judikaturou srovnatelné.

[32] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[33] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. září 2022

pokračování

1
1

6 Af 22/2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu